DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

19. februar 2009 *

I sag C-321/07,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Landgericht Mannheim (Tyskland) ved afgørelse af 28. juni 2007, indgået til Domstolen den 12. juli 2007, i straffesagen:

Karl Schwarz,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Rosas (refererende dommer), og dommerne J.N. Cunha Rodrigues, J. Klučka, P. Lindh og A. Arabadjiev,

generaladvokat: Y. Bot
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: tysk.

efter at der er afgivet indlæg af:

— Karl Schwarz ved Rechtsanwalt W. Säftel

— den tyske regering ved M. Lumma og C. Blaschke, som befuldmægtigede

— den italienske regering ved I.M. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato S. Fiorentino

— den portugisiske regering ved L. Fernandes og M. Ribes, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Braun og N. Yerrell, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 6. november 2008,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 1, stk. 2, og artikel 8, stk. 2 og 4, i Rådets direktiv 91/439/EØF af 29. juli 1991 om kørekort (EFT L 237, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1882/2003 af 29. september 2003 (EUT L 284, s. 1, herefter »direktiv 91/439«).

2 Anmodningen er indgivet i forbindelse med en tvist mellem Karl Schwarz og Staatsanwaltschaft Mannheim vedrørende det kørekort, som Karl Schwarz har erhvervet i Østrig, før denne stat tiltrådte Den Europæiske Union og inden udstedelsen af et tysk kørekort, som i Tyskland blev inddraget på grund af indtagelse af alkohol.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

3 Kørekort har været genstand for en fuldstændig harmonisering gennem vedtagelsen af Rådets første direktiv 80/1263/EØF af 4. december 1980 om indførelse af et EF-

kørekort (EFT L 375, s. 1), der ifølge første betragtning hertil navnlig har til formål at bidrage til at forbedre færdselssikkerheden på vejene samt at lette trafikken for personer, som bosætter sig i en anden medlemsstat end den, hvor de har bestået en køreprøve, eller som flytter inden for Det Europæiske Fællesskab.

4 Ifølge artikel 1, stk. 1, i direktiv 80/1263 giver kørekort af EF-model i princippet ret til såvel i indenlandsk som i international trafik at føre motorkøretøj.

5 Direktivets artikel 8, stk. 1, første afsnit, bestemmer, at såfremt indehaveren af et gyldigt nationalt kørekort eller et kørekort af EF-model, der er udstedt af en medlemsstat, tager bopæl i en anden medlemsstat, forbliver vedkommendes kørekort gyldigt dér i højst det år, der følger efter det tidspunkt, hvor vedkommende har taget bopæl. I dette tidsrum udsteder den stat, hvor indehaveren har taget bopæl, på hans anmodning og mod, at han afleverer sit kørekort, et kørekort af EF-model.

6 Artikel 8, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 80/1263 præciserer, at den medlemsstat, som foretager ombytningen, tilbagesender det gamle kørekort til myndighederne i den medlemsstat, der har udstedt det.

7 Hvis et kørekort, der er udstedt af et tredjeland, ombyttes, bestemmer artikel 8, stk. 3, i direktiv 80/1263 navnlig, at et kørekort af EF-model kun kan udstedes, såfremt det kørekort, der er udstedt af et tredjeland, afleveres til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der udsteder kørekortet.

8 Første betragtning til direktiv 91/439, som den 1. juli 1996 ophævede direktiv 80/1263, har følgende ordlyd:

»Som led i den fælles transportpolitik og med henblik på at bidrage til at forbedre færdselssikkerheden på vejene samt for at øge bevægeligheden for personer, som bosætter sig i en anden medlemsstat end den, hvor de har bestået en køreprøve, er det ønskeligt, at der findes et nationalt kørekort efter en EF-model, som medlemsstaterne anerkender gensidigt, og som ikke skal ombyttes.«

9 Ifølge niende betragtning til direktivet udgør den tvungne ombytning af kørekortet inden et år i tilfælde af bopælsændring en hindring for den frie bevægelighed for personer, der ikke kan accepteres i betragtning af de fremskridt, der er nået inden for rammerne af den europæiske integration.

10 Sidste betragtning til direktiv 91/439 præciserer følgende:

»[M]edlemsstaterne bør desuden ud fra hensynet til vejtrafikken og færdselssikkerheden kunne anvende de nationale forskrifter for inddragelse, suspension og annullation af kørekortet på indehaveren af et kørekort, som har erhvervet sin sædvanlige bopæl på deres område.«

11 Artikel 1 i direktiv 91/439 bestemmer:

»1. I overensstemmelse med dette direktiv indfører medlemsstaterne nationale kørekort, som svarer til den EF-model, der er afbildet i bilag I eller Ia […]

2. De kørekort, som medlemsstaterne udsteder, anerkendes gensidigt.

3. Når indehaveren af et gyldigt kørekort erhverver sædvanlig bopæl i en anden medlemsstat end den, der har udstedt kørekortet, kan værtsmedlemsstaten lade sine nationale bestemmelser med hensyn til gyldighedsperiode, lægekontrol og fiskale forhold finde anvendelse på den pågældende person og kan påføre kørekortet sådanne påtegninger, som er nødvendige af administrative hensyn.«

12 I henhold til artikel 7, stk. 1, i direktiv 91/439 er udstedelse af kørekort betinget af

»a) at ansøgeren består en prøve til kontrol af færdigheder og adfærd samt en kundskabsprøve og opfylder de lægelige minimumskrav, jf. bilag II og III

b) at den pågældende har sædvanlig bopæl eller forelægger bevis for i mindst seks måneder at have været studerende i den medlemsstat, der udsteder kørekortet«.

13 Ifølge punkt 14 i bilag III til direktivet med overskriften »Mindstekrav med hensyn til fysisk og psykisk egnethed til at føre motorkøretøj« udgør indtagelse af alkohol en betydelig risiko for færdselssikkerheden, og på grund af problemets alvor må der udvises stor årvågenhed fra lægeside.

14 Af punkt 14.1 i dette bilag fremgår følgende:

»Kørekort må hverken udstedes eller fornyes for aspiranter og førere, der er afhængige af alkohol, eller som ikke kan holde bilkørsel og indtagelse af alkohol adskilt.

Kørekort kan udstedes eller fornyes for aspiranter og førere, der har været kroniske alkoholikere, efter en periode, hvori de beviseligt har været afholdende, såfremt der foreligger lægeerklæring og gennemføres regelmæssig lægekontrol.«

15 Artikel 7, stk. 5, i direktiv 91/439 bestemmer:

»Ingen person må være indehaver af mere end ét kørekort udstedt af en medlemsstat.«

16 Direktivets artikel 8 bestemmer:

»1. Når indehaveren af et gyldigt kørekort udstedt i en medlemsstat får sædvanlig bopæl i en anden medlemsstat, kan han anmode om at få sit kørekort ombyttet med et tilsvarende kørekort; den medlemsstat, der foretager ombytningen, skal om fornødent kontrollere, at det hidtidige kørekort er gyldigt.

2. Med forbehold af overholdelsen af territorialprincippet i straffelove og -bestemmelser kan bopælsmedlemsstaten på indehaveren af et kørekort, der er udstedt af en anden medlemsstat, anvende sine nationale bestemmelser vedrørende begrænsning, suspension, inddragelse eller annullation af førerretten og om nødvendigt med henblik herpå ombytte dette kørekort.

[…]

4. En medlemsstat kan for en person, der på dens område er omfattet af en af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 2, nægte at anerkende gyldigheden af ethvert kørekort, der er udstedt af en anden medlemsstat til denne person.

[…]

6. Når en medlemsstat ombytter et kørekort udstedt af et tredjeland med et kørekort efter EF-modellen, skal der i sidstnævnte kørekort ske en påtegning herom samt om enhver senere fornyelse eller ombytning heraf.

Ombytning kan kun ske, hvis det kørekort, der er udstedt af et tredjeland, afleveres til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der foretager ombytningen. Hvis indehaveren af et sådant kørekort flytter til en anden medlemsstat, kan denne anden medlemsstat undlade at anvende artikel 1, stk. 2, i dette direktiv.«

17 Ifølge artikel 10 i direktiv 91/439 fastlægger medlemsstaterne, efter samtykke fra Kommissionen for de Europæiske Fællesskaber, reglerne for ækvivalens mellem de kategorier af kørekort, som er udstedt inden direktivs iværksættelse, og de i artikel 3 definerede kategorier.

18 Artikel 12 i direktiv 91/439 bestemmer:

»1. Medlemsstaterne vedtager efter samråd med Kommissionen inden den 1. juli 1994 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at tilpasse sig dette direktiv fra den 1. juli 1996.

[…]

3. Medlemsstaterne bistår hinanden ved gennemførelsen af dette direktiv og udveksler om nødvendigt oplysninger om udstedte kørekort.«

19 Artikel 1 i Kommissionens beslutning 2000/275/EF af 21. marts 2000 om ækvivalens mellem visse kategorier af kørekort (EFT L 91, s. 1), som ændret ved Kommissionens beslutning 2002/256/EF af 25. marts 2002 (EFT L 87, s. 57), bestemmer, at beslutningen finder anvendelse på alle gyldige kørekort udstedt i medlemsstaterne, som stadig er i omløb.

20 Beslutningens artikel 2 bestemmer, at tabeller over ækvivalenser mellem kategorier af kørekort, som er udstedt i medlemsstaterne inden gennemførelsen af direktiv 91/439, og de harmoniserede kategorier, der er defineret i artikel 3 i direktiv 91/439, er opstillet i bilaget til denne beslutning.

Nationale bestemmelser

21 § 28, stk. 1, 4 og 5, i bekendtgørelse om personers adgang til færdsel i trafikken (kørekortbekendtgørelse) (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnis-Verordnung)) af 18. august 1998 (BGBl. 1998 I, s. 2214, herefter »FeV«) bestemmer:

»1) Indehavere af et gyldigt EU- eller EØS-kørekort, som har sædvanlig bopæl i Tyskland, jf. § 7, stk. 1 eller 2, har — jf. dog undtagelserne i stk. 2-4 — ret til at føre motorkøretøj her i landet i overensstemmelse med de ved kørekortet tillagte rettigheder. De vilkår, der er knyttet til udenlandske kørekort, skal også overholdes i Tyskland. Medmindre andet er bestemt, finder bestemmelserne i denne bekendtgørelse anvendelse på sådanne kørekort.

[…]

4) Retten i medfør af stk. 1 gælder ikke for indehavere af et EU- eller EØS-kørekort,

[…]

3. som i Tyskland har fået kørekortet inddraget midlertidigt eller endeligt af en domstol eller umiddelbart eksigibelt eller uanfægteligt af en forvaltningsmyndighed, som det uanfægteligt er blevet nægtet at erhverve kørekort, eller hvis kørekort ikke er blevet inddraget alene af den grund, at de i mellemtiden har givet afkald på kørekortet,

[…]

5) Ret til at gøre brug af et EU- eller EØS-kørekort i Tyskland, efter at der er truffet en afgørelse som nævnt i stk. 4, nr. 3 og 4, meddeles efter ansøgning, hvis der ikke længere er grundlag for inddragelse eller frakendelse […]«

22 I henhold til § 69 i den tyske straffelov (Strafgesetzbuch) træffer retten bestemmelse om, at den pågældendes kørekort skal inddrages, såfremt det fremgår af omstændighederne, at den anklagede er uegnet til at føre motorkøretøj. I henhold til samme lovs § 69a træffer retten samtidig med inddragelsen af førerretten bestemmelse om, at der inden for en periode ikke må ansøges om et nyt kørekort (frakendelsesperiode). Denne periode kan være på mellem seks måneder og fem år, og frakendelsen kan endog under visse omstændigheder gøres livsvarig.

23 Den myndighed, der har udstedt kørekortet, skal ligeledes i henhold til FeV's § 46 inddrage det, hvis indehaveren ikke er egnet til at føre motorkøretøj.

24 FeV's § 11 med overskriften »Egnethed« bestemmer:

»1) Personer, der ansøger om kørekort, skal opfylde de fornødne fysiske og psykiske krav. Disse krav er navnlig ikke opfyldt, såfremt der foreligger en sygdom eller et handicap i henhold til bilag 4 eller 5, der udelukker, at den pågældende er egnet eller betinget egnet til at føre motorkøretøj.

2) Såfremt der fremkommer oplysninger, der rejser tvivl om den fysiske eller psykiske egnethed hos en person, der ansøger om kørekort, kan kørekortmyndigheden til brug for behandlingen af afgørelser om udstedelse eller fornyelse af kørekortet eller fastsættelse af begrænsninger eller vilkår kræve, at den pågældende fremlægger en lægeerklæring […]

3) Der kan med henblik på afklaring af tvivl om egnetheden i det i stk. 2 omhandlede øjemed kræves fremlagt en erklæring fra en officielt anerkendt institution vedrørende trafikegnethed (medicinsk-psykologisk erklæring), [herunder]

[…]

4. i tilfælde af grove eller gentagne overtrædelser af færdselslovgivningen eller i tilfælde af straffelovovertrædelser, der er forbundet med færdsel i trafikken eller med egnetheden til at føre motorkøretøj […]

eller

5. i tilfælde af fornyet erhvervelse af kørekort, såfremt

[…]

b) inddragelsen af kørekortet beroede på en af de i nr. 4 anførte grunde.

[…]

8) Modsætter den pågældende sig at lade sig undersøge, eller fremlægger han ikke rettidigt den krævede erklæring for kørekortmyndigheden, kan denne ved afgørelsen lægge til grund, at den pågældende er uegnet til at føre motorkøretøj […]«

25 § 13 FeV, der har overskriften »Afklaring af tvivl om egnethed i tilfælde af alkoholproblemer«, giver kørekortmyndigheden beføjelse til under visse omstændigheder at kræve fremlæggelse af en medicinsk-psykologisk erklæring som grundlag for afgørelser om udstedelse eller fornyelse af kørekort eller om fastsættelse af begrænsninger eller vilkår for førerretten. Dette gælder bl.a., når der ifølge en lægeerklæring eller på grundlag af visse faktiske omstændigheder er grund til at antage,

at der foreligger et alkoholmisbrug, eller der er begået gentagne færdselslovovertrædelser i spirituspåvirket tilstand.

26 I henhold til FeV's § 20, stk. 1, finder bestemmelserne vedrørende førstegangsudstedelse af kørekort anvendelse i forbindelse med udstedelse af et nyt kørekort efter en inddragelse. Den kompetente myndighed kan i henhold til samme bestemmelses stk. 2 afstå fra at lade ansøgeren gennemføre de prøver og undersøgelser, som er forbundet med udstedelse af kørekort, hvis der ikke er grund til at antage, at den pågældende ikke længere er i besiddelse af de fornødne kundskaber og færdigheder, men en beslutning herom har i henhold til samme bestemmelses stk. 3 ikke indflydelse på forpligtelsen til at fremlægge en medicinsk-psykologisk erklæring som omhandlet i FeV's § 11, stk. 3, første afsnit, nr. 5.

27 § 21, stk. 1, i færdselsloven (Straßenverkehrsgesetz, herefter »StVG«) bestemmer, at den, der fører motordrevet køretøj til trods for, at han ikke har det foreskrevne kørekort, straffes med bøde eller med fængsel indtil et år.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

28 Den 28. oktober 1964 udstedte Verkehrsamt Wien (trafikkontoret i Wien) et kørekort til klasse A og B til Karl Schwarz.

29 I 1968 lod han sit østrigske kørekort ombytte til et tysk kørekort til klasse 1 og 3. Han fik lov til at beholde sit østrigske kørekort.

30 Den 9. maj 1988 gav Karl Schwarz afkald på det tyske kørekort og leverede det tilbage.

31 Efter at Karl Schwarz havde bestået en medicinsk-psykologisk prøve, udstedte Ordnungsamt Mannheim (Tyskland) et nyt tysk kørekort til ham den 3. maj 1994. Han fik lov til at beholde sit østrigske kørekort.

32 Den 1. december 1997 dømte Amtsgericht Mannheim Karl Schwarz for forsætlig spirituskørsel, og idømte ham 40 dagbøder à 50 tyske mark (DEM). Han blev frakendt førerretten og hans kørekort blev inddraget. Derudover blev der fastsat en frakendelsesperiode på seks måneder, inden for hvilken der ikke måtte ansøges om et nyt kørekort.

33 Den 24. juli 2000 ansøgte Karl Schwarz om et nyt kørekort til klasse 3 hos Ordnungsamt Mannheim. Denne ansøgning blev afvist den 2. april 2001, fordi Karl Schwarz ikke havde fremlagt det påkrævede egnethedsbevis.

34 Den 11. april 2005 blev det fastslået, at Karl Schwarz havde ført køretøj uden kørekort. Den 30. januar 2006 idømte Amtsgericht Mannheim ham 30 dagbøder à 25 EUR. Han betalte bøderne for at undgå forvandlingsstraffen bestående i frihedsberøvelse.

35 Karl Schwarz gjorde i denne forbindelse gældende, at han ikke rettidigt havde kunnet kære denne bødekendelse, idet den var sendt til Wien, og at han derfor havde modtaget den for sent.

36 Under en trafikkontrol den 23. december 2005 fremviste Karl Schwarz sit østrigske kørekort. Den 22. juni 2006 frikendte Amtsgericht Mannheim ham for at have ført køretøj uden gyldigt kørekort i strid med StVG's § 21, stk. 1.

37 Eftersom det var Staatsanwaltschaft Mannheims opfattelse, at Karl Schwarz burde dømmes for at have ført køretøj uden kørekort, appellerede den ovennævnte dom til Landgericht Mannheim.

38 Under disse omstændigheder har Landgericht Mannheim besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er det — i modsætning til, hvad der fremgår af bestemmelserne i artikel 7, stk. 5, i direktiv 91/439/EØF — tilladt i medfør af fællesskabsretten, at en unionsborger har såvel et gyldigt tysk kørekort som et yderligere kørekort udstedt af en anden medlemsstat, som begge blev erhvervet inden denne anden medlemsstat tiltrådte Unionen, og i bekræftende fald

2) indebærer en beslutning om frakendelse af et senere erhvervet tysk kørekort på grund af en alkoholrelateret lovovertrædelse, som blev truffet inden kørekortbekendtgørelsen [FeV] trådte i kraft den 1. januar 1999, at gyldigheden af det første udenlandske kørekort ikke længere skal anerkendes i Tyskland, efter den pågældende anden medlemsstats tiltrædelse af Unionen, selv om den tyske frakendelsesperiode allerede er udløbet?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

39 Med det første spørgsmål spørger den forelæggende ret nærmere bestemt, om artikel 7, stk. 5, i direktiv 91/439 skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en statsborger i en medlemsstat, der er indehaver af et EF-kørekort udstedt af denne medlemsstat, desuden er indehaver af et andet kørekørt, der tidligere er udstedt af en anden medlemsstat, når begge kørekort er erhvervet inden sidstnævnte medlemsstats tiltrædelse af Unionen.

Parternes indlæg

40 Ifølge Karl Schwarz og Kommissionen er det muligt at være indehaver af to kørekort udstedt dels af værtsmedlemsstaten, dels af en anden medlemsstat, inden denne tiltrådte Unionen, selv om besiddelsen er i strid med artikel 7, stk. 5, i direktiv 91/439.

En sådan situation vil nemlig, selv om den ikke er tilsigtet med direktivet, først ophøre efter oprettelsen af en central forvaltning for kørekort for samtlige medlemsstater.

41 Den tyske regering mener, at det i princippet er muligt at være indehaver af to kørekort udstedt af to medlemsstater, når de er udstedt, inden en af disse stater tiltrådte Unionen.

42 Den tyske regering har imidlertid gjort gældende, at ifølge national ret kan et kørekort udstedt af et tredjeland være blevet ugyldigt på denne stats område, inden dette tiltrådte Unionen. Dette ville være tilfældet i en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor en fører, der er indehaver af et gyldigt kørekort, udstedt af et tredjeland, ifølge tysk ret mister retten til at anvende kørekortet, såfremt der er forløbet mere end 12 måneder, siden han tog fast bopæl i Tyskland.

43 En eventuel anerkendelse af et kørekort udstedt i 1964 ville under alle omstændigheder være i strid med artikel 7, stk. 5, i direktiv 91/439, som har til formål at forhindre, at nogen er indehaver af to gyldige kørekort.

44 Den italienske regering har anført, at gyldighedsperioden for det østrigske kørekort sandsynligvis ikke var begrænset, men den overlader det til Domstolen at vurdere, om artikel 7, stk. 5, i direktiv 91/439 i tilfælde, hvor en person er i besiddelse af to kørekort, skal fortolkes således, at den omhandlede medlemsstat — i givet fald ved anvendelse af proceduren for gensidig bistand — er forpligtet til at vælge mellem den automatiske fortabelse af det tidligere udstedte kørekort eller det andets ugyldighed fra begyndelsen.

45 Den portugisiske regering har gjort gældende, at førerretten ifølge artikel 7, stk. 5, i direktiv 91/439 kun kan gøres gældende i en medlemsstat i henhold til et enkelt EF-kørekort. Eventuelle begrænsende foranstaltninger finder således anvendelse på dette ene kørekort. Et enkelt kørekort gør det administrativt set lettere at kontrollere og gennemføre eventuelle sanktioner. Forbundsrepublikken Tyskland skulle således med henblik på en korrekt gennemførelse af direktiv 91/439 have sikret sig, at enhver fører af motorkøretøj, der er bosat på dens område, kun er i besiddelse af et EF-kørekort.

Domstolens svar

— Indledende bemærkninger

46 Med den forelæggende rets spørgsmål om en fortolkning af artikel 7, stk. 5, i direktiv 91/439, lægges det til grund, at begge kørekort er gyldige samtidig.

47 Den tyske regering har gjort gældende, at Karl Schwarz ifølge tysk ret burde have mistet retten til at anvende sit østrigske kørekort, der blev udstedt i 1964 og ombyttet i 1968, 12 måneder efter, at han havde taget fast bopæl i Tyskland.

48 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Domstolens kompetence er begrænset til en undersøgelse af de fællesskabsretlige bestemmelser alene, og at den ikke har

kompetence til at træffe afgørelse om national ret (jf. i denne retning dom af 1.6.2006, sag C-453/04, innoventif, Sml. I, s. 4929, præmis 29).

49 Inden for rammerne af proceduren i henhold til artikel 234 EF har Domstolen under alle omstændigheder alene kompetence til at træffe afgørelse vedrørende fortolkningen eller gyldigheden af en fællesskabsretsakt på grundlag af de faktiske omstændigheder, som den nationale ret har anført (jf. dom af 16.3.1978, sag 104/77, Oehlschläger, Sml. s. 791, præmis 4, og af 11.9.2008, sag C-11/07, Eckelkamp, Sml. I, s. 6845, præmis 52).

50 Det fremgår imidlertid af forelæggelsesafgørelsen, at Karl Schwarz fik lov til at beholde sit østrigske kørekort, da det blev ombyttet til et tysk i 1968, og da det tyske blev udstedt i 1994, samt at det østrigske kørekort stadig er gyldigt.

51 Hvad angår gyldigheden af det i 1994 udstedte tyske kørekort opstår på den ene side spørgsmålet, om direktiv 80/1263, og navnlig dets artikel 8, stk. 3, finder anvendelse, for så vidt som den foreskriver, at når en medlemsstat ombytter et kørekort udstedt af et tredjeland med et kørekort af EF-model, kan ombytningen kun foretages, såfremt det kørekort, der er udstedt af et tredjeland, afleveres til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der foretager ombytningen.

52 I en situation som den i hovedsagen omhandlede finder bestemmelserne om ombytning af kørekort ikke anvendelse for så vidt som udstedelsen af et tysk kørekort i 1994 ikke udgjorde en ombytning af det østrigske kørekort, men derimod en udstedelse af et nyt kørekort i henhold til tysk ret, således som den tyske regering har anført.

53 På den anden side var artikel 7, stk. 5, i direktiv 91/439, hvorefter ingen person må være indehaver af mere end ét kørekort udstedt af en medlemsstat, ikke relevant ved udstedelsen af det tyske kørekort i 1994, eftersom direktivet først skulle finde anvendelse fra den 1. juli 1996, hvor direktiv 80/1263 blev ophævet (jf. dom af 29.10.1998, sag C-230/97, Awoyemi, Sml. I, s. 6781, præmis 33).

54 Selv om det antages, at udstedelsen af det tyske kørekort i maj 1994 ikke — i modsætning til det af den tyske regering anførte — skal anses for en udstedelse af et nyt kørekort, men derimod for en ombytning af et eksisterende kørekort, skal det imidlertid bemærkes, at en statsborger i en medlemsstat ikke må stilles ringere, fordi den pågældende er indehaver af to kørekort, selv om udstedelsen af det andet kørekort beror på en uregelmæssighed, idet den udstedende medlemsstat ikke har overholdt fællesskabsretten ved at undlade at tilbagesende det kørekort, der tidligere var blevet udstedt af en anden medlemsstat, til dennes myndigheder. Indehaveren af et sådant kørekort kan nemlig ikke straffes af en medlemsstat for tilsidesættelse af de forpligtelser, som fællesskabsretten pålægger denne stat.

— Om anvendelsen af artikel 7, stk. 5, i direktiv 91/439

55 Artikel 7, stk. 5, i direktiv 91/439 bestemmer, at ingen person må være indehaver af mere end ét kørekort udstedt af en medlemsstat. Heraf fremgår, at medlemsstaterne ikke må udstede et EF-kørekort, når den person, der anmoder herom, allerede er indehaver af et kørekort udstedt i en anden medlemsstat.

56 Selv om artikel 7, stk. 5, i direktiv 91/439 bekræfter enhedsprincippet for EF-kørekorts vedkommende (jf. domme af 26.6.2008, forenede sager C-329/06 og C-343/06, Wiedemann og Funk, Sml. I, s. 4635, præmis 70, og forenede sager C-334/06 — C-336/06, Zerche m.fl., Sml. I, s. 4691, præmis 67), forholder det sig ikke desto mindre således, at det eneste formål med denne bestemmelse er at forhindre udstedelsen af et andet EF-kørekort efter det tidspunkt, hvor bestemmelsen fandt anvendelse, dvs. den 1. juli 1996, hvor direktiv 80/1263 blev ophævet.

57 Artikel 7, stk. 5, i direktiv 91/439 er imidlertid ikke til hinder for, at en statsborger i en medlemsstat fortsat er indehaver af mere end et gyldigt kørekort, når et af disse kørekort blev udstedt i en medlemsstat inden dennes tiltrædelse, for så vidt som et sådant kørekort stadig er gyldigt.

58 I en sådan situation med to kørekort, der er gyldige samtidig, påvirker bestemmelsen ikke et af kortenes gyldighed. I et sådant tilfælde indfører bestemmelsen ikke nogen prioritetsorden, og den foreskriver heller ikke nogen automatisk fortabelse af det første kørekort eller det andets ugyldighed.

59 Når det første kørekort blev udstedt af en stat før dens tiltrædelse af Unionen, kræver artikel 7, stk. 5, i direktiv 91/439 — i tilfælde, hvor en person er i besiddelse af to gyldige kørekort — hverken en automatisk fortabelse af det kørekort, der er udstedt af denne stat før dens tiltrædelse, eller at det kørekort, der blev udstedt i en anden medlemsstat ligeledes før nævnte tiltrædelse, erklæres ugyldigt.

60 Det første spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 7, stk. 5, i direktiv 91/439 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en statsborger i en medlemsstat er

indehaver af to gyldige kørekort samtidig, når det ene er et EF-kørekort og det andet et kørekort udstedt af en anden medlemsstat, når begge kørekort er erhvervet inden sidstnævnte stats tiltrædelse af Unionen.

Det andet spørgsmål

61 Med det andet spørgsmål spørger den forelæggende ret nærmere bestemt, om artikel 1 og artikel 8, stk. 2 og 4, i direktiv 91/439 er til hinder for, at en medlemsstat nægter at anerkende retten til at føre motorkøretøj i henhold til et kørekort, der er udstedt af en anden stat inden dennes tiltrædelse af Unionen, hvis kørekortet blev udstedt før udstedelsen af et kørekort i den første medlemsstat, hvori det andet kørekort er blevet inddraget, fordi dets indehaver var uegnet til at føre motorkøretøj, og fordi perioden med forbud i forbindelse med inddragelsen var udløbet.

Parternes indlæg

62 Karl Schwarz har gjort gældende, at der skal foreligge en beslutning fra den kompetente nationale trafikmyndighed, før en medlemsstat kan nægte at anerkende et kørekort udstedt i en anden medlemsstat, hvilket ikke er tilfældet i hovedsagen.

63 Den forelæggende ret har ikke kompetence til at træffe afgørelse i hovedsagen, og den kan derfor ikke straffe Karl Schwarz for at have ført køretøj uden kørekort. Inddragelsen af hans tyske kørekort i 1997, der var ledsaget af en periode med forbud mod at ansøge

om et nyt kørekort, kan heller ikke efter nævnte periode med forbud medføre et absolut afslag på at anerkende hans i 1964 udstedte østrigske kørekort.

64 Kommissionen har gjort gældende, at et kørekort, der er udstedt i en medlemsstat, efter at et tidligere kørekort blev inddraget i en anden medlemsstat, ikke skal anerkendes af sidstnævnte medlemsstat, hvis det andet kørekort blev udstedt i en periode med forbud mod at ansøge om et nyt kørekort i den medlemsstat, der havde inddraget det første kørekort.

65 Derimod er det muligt på ny at føre køretøj i henhold til et andet kørekort udstedt af en medlemsstat efter udløbet af perioden med forbud mod at ansøge om et nyt kørekort. Hvad angår et kørekort, der er udstedt inden perioden med forbud mod at ansøge om et nyt kørekort og ikke under denne periode, har Kommissionen gjort gældende, at kørekortsindehaveren sædvanligvis endnu ikke er blevet straffet på udstedelsestidspunktet, hvorfor nævnte kørekort skal anerkendes, medmindre særlige omstændigheder er til hinder herfor.

66 I et tilfælde som det, der er omhandlet i hovedsagen, påvirker hverken den omstændighed, at Republikken Østrig endnu ikke havde tiltrådt Unionen, eller den omstændighed, at det kørekort, der efterfølgende var udstedt i Tyskland, var blevet inddraget, forpligtelsen til at anerkende et gyldigt kørekort, som er blevet udstedt af Republikken Østrig efter udløbet af den periode med forbud, der ledsagede inddragelsen.

67 Henset til det svar, som den foreslår med hensyn til det første spørgsmål, gør den tyske regering kun subsidiært gældende, at direktiv 91/439 ikke er til hinder for FeV's § 28, på grundlag af hvilken Karl Schwarz ikke har førerret under påberåbelse af sit østrigske kørekort, så længe han ikke ved fremlæggelse af en medicinsk-psykologisk erklæring har bevist, at de grunde, som berettigede inddragelsen af hans efterfølgende udstedte

tyske kørekort, ikke længere foreligger. Inddragelsen af et tysk kørekort ville miste enhver virkning, hvis myndighederne var forpligtet til at anerkende det tidligere udstedte udenlandske kørekort.

68 I henhold til artikel 8, stk. 2, i direktiv 91/439 kan der desuden vedtages foranstaltninger, hvormed en adfærd, der har fundet sted efter erhvervelsen af det udenlandske kørekort, straffes.

69 I modsætning til en person, som har erhvervet et nyt kørekort i en anden medlemsstat efter inddragelsen af det tyske kørekort, har den pågældende ikke bevist sin egnethed til at føre køretøj to gange. Artikel 8, stk. 1, i direktiv 80/1263 og artikel 7, stk. 5, i direktiv 91/439 vidner meget præcist om fællesskabslovgivers ønske om at undgå, at personer opnår en dobbelt ret til at føre køretøj.

70 Den tyske regering har ligeledes gjort gældende, at inddragelsen af et nationalt kørekort skal gøre det muligt at anfægte gyldigheden af et tidligere erhvervet udenlandsk kørekort, eftersom formålet med direktiv 91/439 om sikring af færdselssikkerheden kræver, at uegnede personer skal forbydes at føre køretøj på offentlig vej.

71 Endelig har den tyske regering anført, at den omstændighed, at perioden med forbud mod at ansøge om et nyt kørekort er udløbet, ikke er relevant i hovedsagen, eftersom den tiltalte ikke havde erhvervet et nyt kørekort ved udløbet af perioden med forbud.

Denne omstændighed indebar heller ikke noget overdrevent indgreb i Karl Schwarz' rettigheder, eftersom han ikke er forhindret i at erhverve et nyt kørekort ved udløbet af perioden med forbud.

72 Den italienske regering har gjort gældende, at der ikke er noget til hinder for en anvendelse af artikel 8, stk. 2, i direktiv 91/439, hvorefter bopælsmedlemsstaten på indehaveren af et kørekort, der er udstedt af en anden medlemsstat, kan anvende sine nationale bestemmelser vedrørende begrænsning, suspension, inddragelse eller annullation af førerretten.

73 I hovedsagen blev Karl Schwarz efter inddragelsen af hans tyske kørekort ikke underkastet en kontrol af hans egnethed til at føre køretøj. Efter afgørelsen om at inddrage hans kørekort blev der således ikke foretaget noget, hvoraf det kunne udledes, at han atter var egnet til at føre køretøj. Karl Schwarz kan desuden frit ansøge om et nyt kørekort i medfør af FeV's § 28, stk. 5.

Domstolens svar

74 Det fremgår af første betragtning til direktiv 91/439, at det almindelige princip om gensidig anerkendelse af kørekort udstedt af medlemsstaterne, som er fastslået i direktivets artikel 1, stk. 2, er fastsat bl.a. med henblik på at lette bevægeligheden for personer, som bosætter sig i en anden medlemsstat end den, hvor de har bestået en køreprøve (dom af 29.4.2004, sag C-476/01, Kapper, Sml. I, s. 5205, præmis 71, Wiedemann og Funk-dommen, præmis 49, dommen i sagen Zerche m.fl., præmis 46, og dom af 20.11.2008, sag C-1/07, Weber, Sml. I, s. 8571, præmis 26).

75 Efter fast retspraksis følger det af nævnte artikel 1, stk. 2, at de kørekort, som medlemsstaterne udsteder, uden nogen formaliteter skal anerkendes gensidigt. Denne bestemmelse pålægger medlemsstaterne en klar og præcis forpligtelse, der ikke giver dem noget skøn med hensyn til, hvilke foranstaltninger der skal vedtages for at overholde den (jf. i denne retning Awoyemi-dommen, præmis 41 og 42, dom af 10.7.2003, sag C-246/00, Kommissionen mod Nederlandene, Sml. I, s. 7485, præmis 60 og 61, Kapper-dommen, præmis 45, Wiedemann og Funk-dommen, præmis 50, dommen i sagen Zerche m.fl., præmis 47, Weber-dommen, præmis 27, samt kendelse af 6.4.2006, sag C-227/05, Halbritter, præmis 25, og af 28.9.2006, sag C-340/05, Kremer, præmis 27).

76 Det påhviler udstedelsesmedlemsstaten at kontrollere, om minimumsbetingelserne i henhold til fællesskabsretten er opfyldt, herunder betingelserne i artikel 7, stk. 1, i direktiv 91/439 vedrørende bopæl og egnetheden til at føre motorkøretøj, og dermed om det er begrundet at udstede et kørekort (jf. Wiedemann og Funk-dommen, præmis 52, og dommen i sagen Zerche m.fl., præmis 49).

77 Når myndighederne i en medlemsstat har udstedt et kørekort i overensstemmelse med artikel 1, stk. 1, i direktiv 91/439, har de øvrige medlemsstater derfor ikke ret til at kontrollere, om betingelserne for udstedelse i henhold til direktivet er overholdt. Selve besiddelsen af et kørekort, der er udstedt af en medlemsstat, må således anses for bevis for, at indehaveren på udstedelsestidspunktet opfyldte de nævnte betingelser (Wiedemann og Funk-dommen, præmis 53, og dommen i sagen Zerche m.fl., præmis 50).

78 Det skal i den foreliggende sag bemærkes, at de kørekort, der blev udstedt i Østrig mellem den 1. januar 1956 og den 1. november 1997, er opført i de ækvivalenstabeller, som er gengivet i bilaget til beslutning 2000/275, som ændret ved beslutning 2002/256.

79 Medlemsstaterne kan imidlertid i medfør af artikel 8, stk. 2 og 4, i direktiv 91/439 under visse omstændigheder og navnlig af hensyn til færdselssikkerheden, således som det fremgår af sidste betragtning til direktivet, anvende de nationale bestemmelser vedrørende begrænsning, suspension, inddragelse og annullation af kørekortet på enhver indehaver af et kørekort, som har sin sædvanlige bopæl på deres område.

80 Den mulighed, som følger af artikel 8, stk. 2, i direktiv 91/439, kan kun udøves på grundlag af adfærd fra den pågældendes side, som er efterfølgende i forhold til erhvervelsen af det kørekort, som er udstedt i en anden medlemsstat (jf. i denne retning Wiedemann og Funk-dommen, præmis 59, dommen i sagen Zerche m.fl., præmis 56, samt Halbritter-kendelsen, præmis 38, Kremer-kendelsen, præmis 35, og kendelse af 3.7.2008, sag C-225/07, præmis 36).

81 Selv om det er korrekt, at bopælsmedlemsstaten i henhold til artikel 8, stk. 2, i direktiv 91/439 ikke kan nægte at anerkende et kørekort, som er udstedt af en anden medlemsstat, alene med den begrundelse, at indehaveren af dette kørekort tidligere har fået inddraget et tidligere kørekort i den første medlemsstat, tillader bestemmelsen imidlertid, at medlemsstaten — med forbehold af overholdelsen af territorialprincippet i straffelove og straffebestemmelser — anvender sine nationale bestemmelser vedrørende begrænsning, suspension, inddragelse eller annullation af kørekort, såfremt kørekortindehaverens adfærd efter udstedelsen af dette kørekort normalt begrunder det (jf. Wiedemann og Funk-dommen, præmis 66, og dommen i sagen Zerche m.fl., præmis 63).

82 I henhold til artikel 8, stk. 4, første afsnit, i direktiv 91/439 kan en medlemsstat nægte at anerkende gyldigheden af et kørekort, der er erhvervet i en anden medlemsstat, såfremt indehaveren på den første medlemsstats område er omfattet af en foranstaltning, der begrænser, suspenderer, inddrager eller annullerer kørekort.

83 Domstolen har i denne forbindelse fastslået, at artikel 1, stk. 2, og artikel 8, stk. 4, i direktiv 91/439 ikke er til hinder for, at en medlemsstat over for en person, som på denne medlemsstats område har været omfattet af en foranstaltning, hvorved den pågældendes kørekort er blevet inddraget, og der samtidig er truffet bestemmelse om en nærmere bestemt periode, hvor der ikke kan ansøges om nyt kørekort, nægter at anerkende et nyt kørekort udstedt af en anden medlemsstat under denne nævnte periode (Wiedemann og Funk-dommen, præmis 65, dommen i sagen Zerche m.fl., præmis 62, og Möginger-kendelsen, præmis 38).

84 Den tilladelse, der gives i henhold til artikel 8, stk. 4, i direktiv 91/439, er imidlertid en undtagelse til det almindelige princip om gensidig anerkendelse af kørekort, og bestemmelsen skal derfor fortolkes strengt (jf. Wiedemann og Funk-dommen, præmis 60, dommen i sagen Zerche m.fl., præmis 57, og Weber-dommen, præmis 29).

85 Domstolen har imidlertid fastslået, at artikel 8, stk. 4, ikke kan påberåbes af en medlemsstat med henblik på på ubestemt tid at nægte at anerkende gyldigheden af ethvert kørekort, som en anden medlemsstat efterfølgende måtte udstede til en person, der på den første stats område er omfattet af en foranstaltning, som inddrager eller annullerer et kørekort, der er udstedt af denne medlemsstat, dvs. efter forbudsperiodens udløb (jf. i denne retning Kapper-dommen, præmis 76, Wiedemann og Funk-dommen, præmis 63, dommen i sagen Zerche m.fl., præmis 60, samt Halbritter-kendelsen, præmis 28, og Kremer-kendelsen, præmis 29).

86 Når en person således har fået inddraget sit kørekort i en medlemsstat, kan denne medlemsstat ifølge artikel 8, stk. 4, i princippet ikke nægte at anerkende gyldigheden af et kørekort, der er udstedt til samme person af en anden medlemsstat på et senere tidspunkt, der ligger uden for en periode med forbud mod at ansøge om et nyt kørekort (jf. i denne retning Kapper-dommen, præmis 76, Wiedemann og Funk-dommen, præmis 64, dommen i sagen Zerche m.fl., præmis 60, samt Halbritter-kendelsen, præmis 27, Kremer-kendelsen, præmis 29, og Möginger-kendelsen, præmis 44).

87 I den foreliggende sag — ligesom det var er tilfældet i de sager, der gav anledning til de i foregående præmis nævnte domme og kendelser — blev det i hovedsagen omhandlede kørekort udstedt og anvendt uden for enhver periode med forbud mod at ansøge om et nyt kørekort.

88 Det skal imidlertid undersøges, om den omstændighed, at et kørekort blev udstedt af en medlemsstat, inden et kørekort blev udstedt i en anden medlemsstat, og følgelig inden sidstnævnte blev inddraget, har nogen indflydelse på sidstnævnte stats pligt til at anerkende det kørekort, der er udstedt af den første stat.

89 Selv om et kørekort som det i hovedsagen omhandlede østrigske kørekort ganske vist blev udstedt på et tidspunkt, der ligger uden for enhver periode med forbud mod at ansøge om et nyt kørekort, og indehaveren har kunnet anvende kørekortet uden for den omhandlede periode, er nævnte kørekort — til forskel fra, hvad der var tilfældet i nævnte domme og kendelser — erhvervet inden og ikke efter udstedelsen af det tyske kørekort og følgelig inden inddragelsen heraf.

90 Som generaladvokaten har anført i punkt 40 i forslaget til afgørelse, er formålet med direktiv 91/439 en afvejning mellem dels princippet om gensidig anerkendelse med henblik på at lette personers frie bevægelighed, som anført i denne doms præmis 74, dels formålet om at forbedre færdselssikkerheden, som bl.a. gennemføres ved at medlemsstaterne ifølge direktivets artikel 8, stk. 2 og 4, under visse omstændigheder kan anvende deres nationale bestemmelser vedrørende inddragelse, suspension eller annullation af kørekort.

91 Domstolen har således fastslået, at en medlemsstat ikke på sit område kan nægte at anerkende den førerret, der følger af et kørekort, som er udstedt i en anden medlemsstat, og følgelig gyldigheden af dette kørekort, så længe dets indehaver ikke har opfyldt de betingelser, der stilles i den førstnævnte medlemsstat for udstedelse af et nyt kørekort efter inddragelsen af det tidligere udstedte kort, herunder en undersøgelse af egnetheden til at føre motorkøretøj, som godtgør, at de omstændigheder, som begrundede inddragelsen, ikke længere foreligger (jf. Wiedemann og Funk-dommen, præmis 64, dommen i sagen Zerche m.fl., præmis 61, samt Halbritter-kendelsen, præmis 32, og Kremer-kendelsen, præmis 38).

92 I de nævnte sager blev uegnetheden til at føre motorkøretøj, der var blevet sanktioneret med inddragelse af kørekortet i en medlemsstat, ophævet på baggrund af den egnethedstest, der blev foretaget i en anden medlemsstat i forbindelse med den senere udstedelse af et kørekort.

93 I forbindelse hermed skal den udstedende medlemsstat, således som det fremgår af denne doms præmis 76, navnlig kontrollere, at ansøgeren i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, i direktiv 91/439 opfylder mindstekravene med hensyn til fysisk og psykisk egnethed til at føre motorkøretøj.

94 Under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende bliver der med inddragelsen af et kørekort udstedt af en medlemsstat rejst tvivl om indehaverens egnethed til at føre motorkøretøj og dermed indirekte også om det kørekort, han tidligere har fået udstedt i en anden medlemsstat.

95 Som den tyske og italienske regering har gjort gældende, blev indehaveren til forskel fra, hvad der var tilfældet i de sager, der gav anledning til Halbritter-kendelsen og Kremer-kendelsen, ikke efter den tidligere inddragelse af hans tyske kørekort underkastet en kontrol af hans egnethed til at føre motorkøretøj af en anden medlemsstats

myndigheder. Det er således ikke bevist, at indehaveren er egnet til at føre motorkøretøj og færdes i trafikken i overensstemmelse med egnethedskravene i direktiv 91/439.

96 Hvis en national inddragelsesforanstaltning, som den i hovedsagen omhandlede, kunne omgås ved muligheden for at støtte ret på et kørekort udstedt før udstedelsen af det kørekort, der er inddraget på grund af uegnethed til at føre motorkøretøj, uden at det er godtgjort, at den pågældende, som fremviser dette tidligere kørekort, på det tidspunkt, hvor han gør dette kort gældende, også er egnet til at føre motorkøretøj i overensstemmelse med direktiv 91/439, ville dette bringe trafiksikkerheden i fare.

97 Det ville desuden være paradoksalt at pålægge en medlemsstat at anerkende førerretten i henhold til et kørekort udstedt af en anden medlemsstat tidligere end et kørekort udstedt af den første medlemsstat, når det andet kørekort var blevet inddraget på grund af indehaverens uegnethed til at føre motorkøretøj. Hvis en statsborger i en medlemsstat er indehaver af ét enkelt kørekort udstedt i en anden medlemsstat, kan den første medlemsstat i medfør af artikel 8, stk. 2, i direktiv 91/439 nemlig anvende sine inddragelsesbestemmelser på vedkommende, f.eks. som følge af uegnethed til at føre motorkøretøj.

98 Det følger af det foregående, at artikel 1 og artikel 8, stk. 2 og 4, i direktiv 91/439 ikke er til hinder for, at en medlemsstat nægter at anerkende retten til at føre motorkøretøj i henhold til et kørekort, der er udstedt af en anden stat inden dennes tiltrædelse af Unionen, hvis kørekortet blev udstedt før udstedelsen af et kørekort i den første medlemsstat, hvori det andet kørekort er blevet inddraget, fordi dets indehaver var uegnet til at føre motorkøretøj. Den omstændighed, at denne nægtelse forekommer efter den periode med forbud mod at ansøge om et nyt kørekort, som er knyttet til nævnte inddragelse, er herved uden relevans.

Sagens omkostninger

99 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

1) Artikel 7, stk. 5, i Rådets direktiv 91/439/EØF af 29. juli 1991 om kørekort, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1882/2003 af 29. september 2003, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en statsborger i en medlemsstat er indehaver af to gyldige kørekort samtidig, når det ene er et EF-kørekort og det andet et kørekort udstedt af en anden medlemsstat, når begge kørekort er erhvervet inden sidstnævnte stats tiltrædelse af Den Europæiske Union.

2) Artikel 1 og artikel 8, stk. 2 og 4, i direktiv 91/439, som ændret ved forordning nr. 1882/2003, er ikke til hinder for, at en medlemsstat nægter at anerkende retten til at føre motorkøretøj i henhold til et kørekort, der er udstedt af en anden stat forud for dennes tiltrædelse af Den Europæiske Union, hvis kørekortet blev udstedt før udstedelsen af et kørekort i den første medlemsstat, hvori det andet kørekort er blevet inddraget, fordi dets indehaver var uegnet til at føre motorkøretøj. Den omstændighed, at denne nægtelse forekommer efter den periode med forbud mod at ansøge om et nyt kørekort, som er knyttet til nævnte inddragelse, er herved uden relevans.

Underskrifter